

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 18:02

det ellers helt nødvendige samarbejde omkring en indsats for at få flere lærlinge, efteruddannelse eller sociale forhold. At hyre udenlandske firmaer eller ansætte udenlandske arbejdere må ikke blive en sovepude for ikke at gøre noget ved situationen her i landet.

Bent Bøgsted (DF):

Kl. 18:02

Nu må jeg indrømme, at jeg synes, det er ude på et groft vildspor, fordi spørgerne – det gælder næsten alle spørgere, der har spurgt – de vil gerne have den her vinkel, at en anerkendt fagforening er en fagforening, der underbetaler, som f.eks. i forbindelse med Vaxholm.

Det er ikke det, vi her i Danmark forstår ved en anerkendt dansk fagforening, der tegner overenskomst. Det er en, der lever op til de forhold, som vi kender herhjemme. Og så kan det ikke hjælpe noget, at Kristelig Fagforening, hvis det var dem – det tror jeg så ikke de nogensinde vil gøre – skulle acceptere at komme med sådan nogle underbud. Det kunne jeg slet ikke forestille mig nogen sinde kunne komme på tale.

Kl. 18:03

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Så er der ikke stillet flere spørgsmål til ordføreren. Jeg siger tak. Den næste på talerlisten er hr. Karsten Hønge fra SF som ordfører.

Kl. 18:03

(Ordfører)

Karsten Hønge (SF):

Jeg vil give en samlet begrundelse vedrørende både L 70 og L 65. I et vist omfang kan man godt sige, at Danmark har brug for noget ekstra arbejdskraft fra udlandet, man kan diskutere hvor meget og i hvilke brancher. Men jeg synes nu stadig væk, der er mange mennesker med bopæl i Danmark, som fortsat skal se til fra sidelinjen, og som har svært ved at få fodfæste på arbejdspladserne.

Der gøres alt for lidt for at opkvalificere lønarbejderne, og vi har jo også set et dramatisk fald i AMU-kursus-aktiviteterne. Fleksjobberne har en ledighed på omkring 20 pct., mens den generelle ledighed ligger på knap 3 pct.. Mange ældre medarbejdere har svært ved at fortsætte i virksomhederne, fordi seniorpolitik fortsat er et fremmedord i de fleste private virksomheder. Nedslidningen er voldsom, og det vil være en stor gevinst både menneskeligt og økonomisk at satse på et ordentligt arbejdsmiljø.

Hvis det nu er så nødvendigt at ansætte udlændinge, ville det så ikke være mere naturligt med en forstærket indsats for at få flere af de herboende med en anden etnisk baggrund i gang med uddannelser og job? Jeg vil også sige, at udenlandske firmaer meget sjældent indgår i

Siden udvidelsen af EU med nye medlemslande fra Østeuropa har danske fagforeninger haft fast arbejde. Også tyske firmaer og lønarbejdere har de sidste år vist interesse for arbejde i Danmark. Jeg er da også sikker på, at udvidelsen af EU på længere sigt vil blive en gevinst for os alle sammen både i demokratisk og i økonomisk forstand, men her og nu giver det store udfordringer, når pengemænd fra Østeuropa og danske mellemhandlere ser en mulighed for hurtig profit ved at bruge underbetalte ansatte.

Udenlandske firmaer og lønarbejdere er velkomne i Danmark, men de har ikke noget at gøre her, medmindre de respekterer de danske fagforeninger, vores overenskomster og vores arbejdsmiljølovgivning. Konkurrencen om job skal ske på fair og lige vilkår og ikke ved et race mod bunden, hvor det handler om at sælge sig selv så billigt som muligt. Og hvis vi ikke var vågne nu, kunne man med rette senere bebrejde os for at have sovet i timen, mens det danske arbejdsmarked blev sat på udsalg. Konsekvenserne for hele samfundet er på længere sigt fuldstændig uoverskuelige, og erfaringerne fra Tyskland og England viser risikoen ved ikke i tide at tage fat på udfordringerne. For i de lande er lønningerne under pres, og fagbevægelsen er på hælene.

Der findes selvfølgelig mennesker, der synes, at det er rigtig dejligt med sådan en røverkapitalisme, men indsatsen i det her pokerspil er selve den danske måde at indrette arbejdsmarkedet på. Velfærd handler ikke bare om skat og offentlig service, men i høj grad også om trygge forhold på arbejdsmarkedet.

Derfor er det ikke bare en fagforeningssag, men simpelt hen en folkesag, når fagbevægelsen stiller sig i spidsen for at forsvare vores velfærdssamfund og den danske model på arbejdsmarkedet. Fagbevægelsen udfører for egne midler den her kæmpestore opgave til glæde for hele samfundet, og det er vel egentlig ikke holdbart i længden. Og hvorfor skal fagbevægelsens medlemmer ved eget kontingent finansiere den her indsats? På et tidspunkt tror jeg det er nødvendigt, at vi skal finde ud af, hvordan samfundet også økonomisk kan hjælpe til.